

מלדומה על הימיהפיה מכונות



הוא סיפור שנלקח כאילו יי דות אלף לילה ולילה או מסיפורי דקמ רון של בוקצ'יו. במרכז עומדת יפהפיה בעלת יופי מורח, מלאת אברים ושופעת חוה, הנמצאת כיום באמצע שנות העשרים שלה, ושעל גילה המדויק עדיין נטו ויכות. היפהפיה המזרחית שעלתה עם בעה לפני שלוש שנים מפרס, זרקה השבוע הצעות הישראליות, העשרה בסיפורים מיונים המתרחשים במציאות, סיפור מסעיר ומעורר דמיון, מיוחד במינו.

טענה רנה עזר פיבנט, בבקשה ויכתיב משפט באמצעות פרקליטה, משה נובסקי, להוציא צו המצהיר שלמעשה אינה נשואה לבעלה: "בעלי חטף אותי בעודי ילדה, בניסיון כחיתי ואנס אותי להיות אשתו. אני ערכה נוצרה וכשחיתי עם בני, לא ידעתי שהוא יהודי. אינני רוצה עוד לחיות איתו. אני רוצה לחזור לדתי ולאמוני". כאשר יצטרך ביתהמשפט להתלחם אם לתת את הצו המבוקש או לא, יהיו עליו למצוא את האמת בין שני סיפורים שונים זה מזה עד כדי קיצוניות — סיפור של רנה וסיפורו של בעלה, סביח עזר.

כדי להתחיל את הסיפור יש לחזור שבע שנים אחורנית, אל נסיכות הנטס וזטנה כחית, בחופו הצפון-מערבי של הים הפסיפי. שם נפגשו לראשונה הערביה לידת לבנון והיהודי יליד עיראק.

★ ★ ★
"הוא לקח אותה בשב יו"

מספרת רנה בשארה חדר על אותה היכרות:

נולדתי בבירות שלבנון בשנת 1939 ייש לי תעודת לידה רשמית על זה. אבא שלי קיבל עבודה בכחית ואני ואמא שלי שני אחי הצטרפנו אליו אחרי שלושה חודים. אבא היה עובד שם במקום קצת יותר זוק מהמקום שאנחנו גרים. האיש הזה, נ יית עזר, היה עובד בכחית בחברת הוט, בתור סניטר שעושה סטריליזציה לורית. אבא שלי לא רופא. הוא לא גמר את לימודיו באוניברסיטה, אבל בכחית כד בתור רופא. אבא שלי עבד עם השייך של כחית והיה חבר עם כל השייכים הגדוים. פעם אחת עשה סביח עזר עבירה שצו היה לו עונש באותה ארץ בגולה. אמרו לו שאבא שלי יכול לעזור לו. יום אחד בא אליו הבית, וסיפר לאבא שלי מהעון שלו, ואבא הבטיח לעזור לו.



זמן קצר לבדד לאחר שהגיעו ארצה, בדירתם בבאר-שבע, לפני שנשלל רשיון הרופא של סביח פביאנט.

אז אני הלכתי איתו. עליתי על האונייה. איך שעליתי על האונייה התחילה לזרו. שאלתי: "מה זה, למה היא הולכת?" אמר לי: "זה לא המקום שלה. היא צריכה לעמוד על המקום שלה." אבל ראיתי שהאונייה הולכת לתוך הים, רחוק מהחוף. אז אמר לי עזר: "האונייה הולכת לפרס. האבא שלך לא אמר לי שום דבר ואני באתי עליך." באונייה לא היה אף אחד, הוא לקח אותי במיוחד, התחלתי לצעוק ולבכות. אמרתי שאני צריכה לחזור לאבא שמחכה לי. הוא ראה ואמר: "כאן אף אחד לא שומע אותך. יש רק מים ושמיים."

פגישה עי הכביש

עזר: "עזר: היום אני בן 47. נולדתי בעיראק ולמדתי רפואה באוניברסיטה של בגדאד. גמרתי את לימודי ב-1937. היה לנו חוק בעיראק ש-אחרי שאחד גומר ללמוד, מוכרח לעבוד

הוא חטף אותי!

טוענת רנה בשארה חדר, ערביה קתולית ילידת ביירות, האומרת כי היא נחטפה עליידי בעלה בהיותה עדיין נערה צעירה בגיל ארבע-עשרה מנסיכות הנפט הקטנה כוויית, שם עבד בעלה כרופא.

שנתיים בשביל הממשלה. אני עברתי שלוש שנים. הייתי עובד בקירקוק ואחרי זה עבדתי בחברת הנפט בבצרה. ככה זה היה עד שנת 1943.

ואז, בגלל עניין אישי, הלכתי לפרס. הייתי שם כמה חודשים בלי עבודה. לכן לקחתי תעודת זהות פרסית והתחלתי לעבוד בתור רופא. הייתי מסתובב בטהראן, בתור רופא פרטי. משנת 1951 עד 1954 עבדתי בחברת הנפט בעבדאן.

בזמן הזה היה בפרס הסיכסוך של מו-צאדק. אני הייתי מאוהבי השאח והיו שם אנשים נגד השאח וגם כן נגדי, אז האנשים, לפני שהלכו מעבדאן, אמרו לי: "תבוא איתנו לכחית ותעבוד אצלנו".

מפני שלא נתנו ליהודים להכנס לכחית, שיניתי השם שלי לשם פרסי עזרפיבנט — והלכתי לכחית. עבדתי שם, בערך שנה. היה לי הכל. היה לי כסף טוב וחיים יפים.

יום אחד נהגתי במכונה שלי והלכתי העי-רה לכחית. מבית-החולים שם עבדתי עד לעיר יש איזה שלושים קילומטר. ראיתי בדרך בחורה שהיא מסתכלת על טקסי שיבוא ולקחת אותה. השם שלה היה אודס חנה. היא סיפרה שהיא מלבנון ולמדה ב-אנגליה להיות אחות. היא אמרה שבאה לבית-חולים לחפש עבודה, ולא נתנו לה. אני אמרתי לה: "אקח אותך לבית-חולים ותיכף אסור לך עבודה".

בדרך הראתה לי את הבית בו היתה גרה. למחרת באתי לקחת אותה לעבודה בבית-חולים ואז הכניסה אותי הביתה. היא גרה עם משפחה אחת מלבנון. אז ראיתי את הילדה רנה חדר. היא הייתה בת 19 בערך, לא כל כך יפה. ראיתי את הפנים שלה שהיא חולה. אבא שלה היה אח בבית חולים ממשלתי. הילדה הייתה צהובה והייתה יושנת מרוב חום. טיפלתי בה קצת.

ככה הייתי בא אליהם כל יום, כדי לקחת את אודס לעבודה. כל פעם שהייתי בא לבית שלהם, הייתי רואה כמה שרנה, מיסכת גה ושבורה בבית, וכמה שהחיים שלה לא שנתיים בשביל הממשלה. אני עברתי שלוש שנים. הייתי עובד בקירקוק ואחרי זה עבדתי בחברת הנפט בבצרה. ככה זה היה עד שנת 1943. ואז, בגלל עניין אישי, הלכתי לפרס. הייתי שם כמה חודשים בלי עבודה. לכן לקחתי תעודת זהות פרסית והתחלתי לעבוד בתור רופא. הייתי מסתובב בטהראן, בתור רופא פרטי. משנת 1951 עד 1954 עבדתי בחברת הנפט בעבדאן. בזמן הזה היה בפרס הסיכסוך של מו-צאדק. אני הייתי מאוהבי השאח והיו שם אנשים נגד השאח וגם כן נגדי, אז האנשים, לפני שהלכו מעבדאן, אמרו לי: "תבוא איתנו לכחית ותעבוד אצלנו". מפני שלא נתנו ליהודים להכנס לכחית, שיניתי השם שלי לשם פרסי עזרפיבנט — והלכתי לכחית. עבדתי שם, בערך שנה. היה לי הכל. היה לי כסף טוב וחיים יפים. יום אחד נהגתי במכונה שלי והלכתי העי-רה לכחית. מבית-החולים שם עבדתי עד לעיר יש איזה שלושים קילומטר. ראיתי בדרך בחורה שהיא מסתכלת על טקסי שיבוא ולקחת אותה. השם שלה היה אודס חנה. היא סיפרה שהיא מלבנון ולמדה באנגליה להיות אחות. היא אמרה שבאה לבית-חולים לחפש עבודה, ולא נתנו לה. אני אמרתי לה: "אקח אותך לבית-חולים ותיכף אסור לך עבודה". בדרך הראתה לי את הבית בו היתה גרה. למחרת באתי לקחת אותה לעבודה בבית-חולים ואז הכניסה אותי הביתה. היא גרה עם משפחה אחת מלבנון. אז ראיתי את הילדה רנה חדר. היא הייתה בת 19 בערך, לא כל כך יפה. ראיתי את הפנים שלה שהיא חולה. אבא שלה היה אח בבית חולים ממשלתי. הילדה הייתה צהובה והייתה יושנת מרוב חום. טיפלתי בה קצת. ככה הייתי בא אליהם כל יום, כדי לקחת את אודס לעבודה. כל פעם שהייתי בא לבית שלהם, הייתי רואה כמה שרנה, מיסכת גה ושבורה בבית, וכמה שהחיים שלה לא

היא סביח עזר